

1

Vaikinukas ir mergaitė leido naktį ant galinės „Volvo“ universalio sėdynės. Mašina stovėjo garaže. Buvo tamsu, nors į akį durk.

– Noriu valgyti, – pasiskundė mergaitė.

Ijungęs žibintuvėlį, berniukas įsistebeilijo savo aptrintos kuprinės vidun.

– Turiu obuolį.

– Nenoriu. O traškučių neliko?

– Ne.

Džema atsiduso, atsišliejo į sėdynę ir užsitempė antklodę.

– Šalta.

– Tuoj ateis Baris. – Žibintuvėlio šviesoje Taras pastebėjo, kad ji susiraukusi. – Gailiesi, kad esi čia?

– Ne, – žvalgydamasi šyptelėjo Džema.

Kai Taras prie jos prisiglaudė, Džema paglostė jam galvą.

– Geriau pataupyk baterijas.

Taras užgesino žibintuvėlį. Iš pradžių buvo taip tamsu, kad negalėjai įžiūrėti net savo rankos. Drėgno betono, tepalų ir benzino tvaiko prisigėrusioje tamsoje juodu apsikabinę šnekėjosi.

– Važiuojam kartu.

– Ką?! – Taro pasiūlymas Džemą pritrenkė. Jai niekad nebuvo šovę į galvą... Net ir neįžvelgiamoje tamsoje Taras jautė, koks apstulbęs jos žvilgsnis. Jis stipriai paraudo.

– Turbūt išprotėjai, – tarė Džema.

– Kodėl?

– Nuo ko aš turėčiau sprukti?

– Palauk, pareisi namo – sužinosi.

Abudu nusijuokė. Aną savaitę Džemos tėvai jai uždraudė matytis su Taru. Jie neturėjo supratimo, kur ji trankosi šią naktį, bet puikiai žinojo, su kuo.

– Reikia ką nors daryti, – kalbėjo Taras. – Tu nuolat kartoji, kaip tau viskas įkyrėjo.

– Teisybė.

Džema buvo įsitikinęs, kad niekas taip nenuobodžiauja, kaip ji. Per pamokas iš nuobodulio jai darydavosi taip bloga, jog, rodės, dar minutė kita, ir ji susprogs arba nuleips, arba dar ką nors. Būtų kažį ką atidavusi, kad pajustų tikro gyvenimo skonį. Vis dėlto...

- O kaip mokykla ir visa kita?
- Į mokyklą gali sugrįžti bet kada.
- Bet kada gyvenime galiu ir pabėgti.

Džema visai nieko prieš ištrūkti, tačiau... Dėl ko? Ji nemylė Taro, jis jai tikrai patinka. Jos tėvai beviltiški, ypač tėtis, bet jis jos nemuša. Bent jau kol kas.

Ar tik dėl to, kad viskas nežmoniškai įgrišę, galima keturiolikos metų išdumti į didmiestį?

- Nepritariu tau, Tarai.

Šis tyliai gulėjo jai ant kelių. Taro akys visad išduodavo, kas dedasi jo širdyje, todėl ir dabar Džema puikiai suprato, ką jis jaučia.

- Atleisk man, – sušnibždėjo prisilenkus arčiau.

Bėgimui iš namų pateisinti Taras būtų priskaičiavęs begalę priežasčių. Viena iš jų dabar tiesiog akis badė. Viršutinė lūpa pūpsėjo ištinusi lyg pernokusi slyva. Kairioji akis buvo išmarginta juoda, mėlyna, geltona ir raudona spalvomis. Džema stengėsi glostyti jam veidą atsargiai, kad neužgautų žaizdų.

Už nugarų prie mažų durelių pasigirdo žingsniai. Taras ir Džema žaibiškai pasilenkė, kad jų nepastebėtų.

- Čia aš...
- Po velnių, vos infarkto neįvarei, – sušnypštė Džema.
- Atsiprašau. Pašvieskit, kad matyčiau, kur eiti.

Taras nukreipė šviesos pluoštą į apkūnų šviesiaplaukį berniukštį su maišeliu rankoje. Šis išsišiepė ir priėjo.

– Manau, mes turim sugalvoti sutartinį beldimą ar ką nors panašaus, – pasakė paduodamas maišelį. Džema įkišo ranką.

- Čia tik bandelės ir sūris. Ko nors kito jie būtų pasigedę, – ėmė teisintis Baris.
- Neatnešei nė trupučio sviesto? – nusiminė Džema.
- Ne. Bet turiu marinato. – Baris iš švarko kišenės ištraukė stiklainį.
- Brenstonas. Puiku!

Džema ėmė laužyti bandeles ir sūrio gabalus. Baris pamiršo peilį, todėl ji turėjo marinatą tepti pirštais.

- Siaubas! Šįkart gerai pasidarbavo! – Baris išvydo Taro veidą.
- Sumuštas kaip obuolys, ar ne? – pritarė Džema. – Tiesa, skaniai neatrodo. Visi nusijuokė.

- Tikiuosi, kad nejungėt šviesos? – sunerimo Baris. – Nes...
- Mes gi prižadėjom, – pertraukė jį Džema.
- ... nes šviesą gali pamatyti pro plyšius garažo duryse.
- Jau sakiau tau...
- Tvarka.

Džema susikimšo varvančią bandelę.

- Nori? – paklausė pilna burna.
- Aha... – išsišiepė Taras.

Stojo trumpa tyla, kol Džema perlaužė kitą bandelę.

- Kada išvažiuoji? – paklausė Baris.
- Rytoj, – atsakė Taras.
- Viską susiruošei?

Taras, persisvėręs per sėdynės atlošą, paplekšnojo savo brezentinę kuprinę. Ji nebuvo išsipūtus.

Baris linktelėjo ir akimirką stebėjo kramtantį Tarą.

- O kas bus tavo mamai? – išsprūdo.

Taras sutriko.

- Jo mamai viskas bus gerai. Tarui išvažiavus, tikriausiai ir pati išnyks. Tūkstančius kartų yra sakius, kad gyvena čia tik dėl jo. Juk taip, Tarai?

Taras linktelėjo lėtai kaip kankinamas vėžlys.

- Užsičiaupk! – žaibuodama akimis, Džema suniurzgė Bariui.
- Okei, – energingai linktelėjo šis. – Geriausia, ką gali padaryti dėl mamos – išgaruoti. Tada jos niekas neberiš su tuo senu šunsnukiu.
- Šito ir tikiuosi, – pasakė Taras.

Kiek vėliau garaže stipriai atšalo. Džema ir Taras susisupo į antklodes ir apsikabinę ėmė bučiuotis. Džema leido Tarui naršyti po savo palaidinę, bet kai pajuto jo ranką slystant pilvu žemyn, nesmarkiai pliaukštelėjo per pirštus.

- Negalima.
- Kodėl? – nustebo Taras.
- Ne čia...

Ji prieštaravo ne dėl to, jog nenorėjo, kad jis ją liestų. Ji nerimavo dėl šios kartu praleistos nakties...

- Aš tikrai nenoriu daugiau...
 - Galbūt po šios nakties niekad manęs nebepamatysi, – bandė sugundyti Taras.
- Džema papurtė galvą.
- Tada tuo labiau.
 - Gerai.